RETSMØDERAPPORT
i sag 94/86 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

A — *De relevante bestemmelser*

1. Rådets forordning nr. 2727/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for korn (EFT L 281, s. 1) indeholder en bestemmelse om, at der i forbindelse med samhandelen med tredjelande kan ydes eksportrestitution for at gøre det muligt at eksportere de omhandlede landbrugsvarer til tredjelande.

2. For så vidt angår sorbitol henhørende under pos. 29.04 C og pos. 38.19 T i Den Fælles Toldtarif skete fastsættelsen af eksportrestitution for det under sagen omhandlede tidsrum (1. august — 30. september 1980) i henhold til bestemmelserne i Rådets forordning nr. 2682/72 af 12. december 1972 om fastsættelse af almindelige regler for ydelse af eksportrestitutioner og om fastlæggelse af kriterierne for fastsættelse af restitutionsbeløbet for visse landbrugsprodukter, der udføres i form af varer, som ikke omfattes af Traktatenss bilag II (EFT 1972 (9.-28. december), s. 36).

Ifølge artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 2682/72 anvendes den restitutionssats, der gælder på dagen for varernes udførsel; forordningens artikel 5, stk. 2, indeholder imidlertid bestemmelser om forudfastsættelse af restitutionssatsen.

Artikel 5, stk. 2, femte afsnit, i den nævnte forordning [der senere er afløst af den enslydende bestemmelse i artikel 5, stk. 2, femte afsnit, i Kommissionens forordning nr. 3035/80 af 11. november 1980 (EFT L 323, s. 27)] har følgende indhold:

»Såfremt der inden for gyldighedsperioden af den i artikel 6 omhandlede attest træffes foranstaltninger med henblik på enten at stille et basisprodukt til rådighed til en nedsat pris for producenterne af visse varer, eller at ændre eller ophæve de på dette område gældende bestemmelser, reguleres den forudfastsatte restitutionssats på grundlag af den laveste pris, der for det pågældende basisprodukt er anvendt fra dagen for indsigelse af ansøgningen om attest til udførselsdagen. Såfremt ansøgeren godtgør, at han har købt det pågældende basisprodukt til en pris, der begrunder krav om en højere restitution, reguleres den forud fastsatte restitutionssats dog på grundlag af den sidstnævnte pris, medmindre denne pris svarer til den, på grundlag af hvilken den forudfastsatte restitutionssats er beregnet; i så fald gælder sidstnævnte sats.«

3. For majs henhørende under pos. 10.05 B i Den Fælles Toldtarif kan der i henhold til Rådets forordning nr. 2742/75 af 29. oktober 1975 om produktionsrestitutioner i korn- og rissektoren, EFT L 281, s. 57 ydes en produktionsrestitution i forbindelse med forarbejdning af majs til stivelse og produkter heraf (herunder sorbitol).

I det relevante tidsrum var denne produktionsrestitution fastsat til følgende beløb:

— Til og med 31. juli 1980: 17 regningsenheder (= 20,55 ecu), jfr. artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 2742/75, som ændret ved Rådets forordninger nr. 1127/78 af

* Processprog: Tysk.

22. maj 1978 (EFT L 142, s. 24) og nr. 1555/79 af 24. juli 1979 (EFT L 188, s. 12);

— fra 1. august 1980: 17,23 ecu, jfr. de førnævnte bestemmelser i forordning nr. 2742/75, som ændret ved Rådets forordning nr. 1877/80 af 15. juli 1980 (EFT L 184, s. 13).

I henhold til artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2682/72 [der i mellemtiden er afløst af den enslydende artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 3035/80 af 11. november 1980 (EFT L 323, s. 27)] skulle der ved eksportrestitutionssatsens fastsættelse tages hensyn til produktionsrestitutionen for de omhandlede produkter.

Kommissionens forordning nr. 1681/80 af 27. juni 1980 om fastsættelse af de restitutionssatser, der fra 1. juli 1980 skal anvendes for visse produkter fra korn- og risssektoren, der udføres i form af varer, som ikke omfattes af Traktatens bilag II (EFT L 166, s. 41), bestemte i dette øjemed, at den eksportrestitution, der i bilaget er fastsat for pos. 10.05 B (»majs... bestemt til stivelsesfabrikation«) skulle reduceres med de beløb, der var angivet i fodnoten til bilaget. Fodnoten har følgende indhold:

»Ved beregningen af den eksportrestitution, som skal ydes, skal de angivne beløb efter anvendelse af en eventuel koefficient reduceres med den relevante af de nedenstående produktionsrestitutioner:

— 2,937 ecu/100 kg blød hvede;

— 2,055 ecu/100 kg majs.

På disse produktionsrestitutionsbeløb skal ikke anvendes nogen monetær koefficient«. Det er fortolkningen af forordning nr. 1681/80, der er omtvistet under hovedsagen.

B — *Sagens forhistorie*

1. Sagsøgerne og revisionsappellanterne i hovedsagen (herefter benævnt »sagsøgerne«) driver blandt andet virksomhed med forarbejdning af majs — der navnlig indføres fra USA — til forskellige produkter, som derefter eksporteres til tredjelande.

I tiden 1. august — 30. september 1980 udførte sagsøgerne sorbitol henhørende under pos. 29.04 C og pos. 38.19 T i Den Fælles Toldtarif til forskellige tredjelande.

For det herved anvendte basisprodukt — majs bestemt til fremstilling af stivelse, jfr. Den Fælles Toldtarifs pos. 10.05 B — havde sagsøgerne opnået forudfastsættelse af den restitutionssats, der gjaldt pr. 30. juli 1980.

Sagsøgerne indgav herefter ansøgning til Hauptzollamt Hamburg-Jonas (herefter benævnt »sagsøgte«) om ydelse af eksportrestitution efter den sats, der gjaldt pr. 30. juli 1980.

Sagsøgte betalte eksportrestitution på i alt 357 833,26 DM. Herved benyttede Hauptzollamt restitutionssatsen, der gjaldt for majs til fremstilling af stivelse pr. 30. juli 1980, regulerede restitutionssatsen med forskellen mellem tærskelprisen pr. datoen for forudfastsættelsen og denne pris i udførselsmåneden samt fratrak den pr. 30. juli 1980 gældende produktionsrestitution.

2. Sagsøgerne indgav klage over sagsøgtes afgørelser, idet de gjorde gældende, at eksportrestitutionen skulle nedsættes med den produktionsrestitution, der gjaldt i udførselsmåneden. Klagen blev ikke taget til følge.

3. Sagsøgerne anlagde herefter sag ved Finanzgericht Hamburg, hvorunder de påstod Hauptzollamt tilpligtet at ændre de omhandlede afgørelser, således at der ved fastsættelsen af eksportrestitutionen blev fratrukket et mindre beløb i produktionsrestitution på 1,723 ecu pr. 100 kg (i stedet for 2,055 ecu pr. 100 kg). Finanzgericht frifandt Hauptzollamt, der efter rettens opfattelse havde anvendt forordning nr. 1681/80 korrekt. Finanzgericht fandt dernæst ikke, at sagsøgerne kunne støtte ret på artikel 5, stk. 2, femte afsnit, i forordning nr. 2682/72, da der under den foreliggende sag ikke sås at foreligge sådanne ændringer af de forud fastsatte restitutionssatser, som omhandles i den nævnte bestemmelse.

4. Sagsøgerne indbragte en revisionsanke for Bundesfinanzhof, hvorunder de navnlig henviste til artikel 3, stk. 1, litra b), i Kommissionens forordning nr. 2730/79 af 29. november 1979 (EFT L 317, s. 1), artikel 5, stk. 2, femte afsnit, i den førnævnte forordning nr. 2682/72, artikel 1, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 1077/68 af 26. juli 1968 (EFT 1968 II, s. 360), artikel 3, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 2007/75 af 31. juli 1975 (EFT L 203, s. 7), samt til Kommissionens forordning (EØF) nr. 562/86 af 28. februar 1986 (EFT L 55, s. 90). Sagsøgerne gjorde gældende, at efter de nævnte bestemmelser skal man også i de tilfælde, hvor der fremsættes anmodning om forudfastsættelse af eksportrestitutionen foretage fradrag af produktionsrestitutionen med et beløb svarende til den produktionsrestitutionssats, der gælder i udførselsmåneden.

Sagsøgerne hævdede dernæst, at de vil blive udsat for forskelsbehandling og blive ramt af en konkurrenceforvridning, såfremt der træffes en anden afgørelse, eftersom de fremstillede den sorbitol, der blev eksporteret under sagen, af en råvare — et parti majs — der var stillet under toldkontrol fra 1. august 1980; følgelig fik de herfor kun betalt en produktionsrestitution på 1,723 ecu/100 kg.

5. Idet Bundesfinanzhof fandt, at der under sagen var opstået spørgsmål om fortolkningen af de omhandlede fællesskabsbestemmelser, har den bestemt, at sagen udsættes, og at følgende spørgsmål forelægges Domstolen i medfør af EØF-Traktatens artikel 177:

»Var der ved beregningen af eksportrestitutionssatsen for sorbitol, henhørende under pos. 29.04 C og pos. 38.19 T i Den Fælles Toldtarif, der i august-september 1980 inden for Fællesskabets toldområde blev fremstillet af majs, henhørende under pos. 10.05 B i Den Fælles Toldtarif, og derefter udført til tredjelande, hjemmel til at anvende den produktionsrestitutionssats, der gjaldt i udførselsmåneden, selv om der var sket forudfastsættelse af den eksportrestitutionssats, der gjaldt pr. 30. juli 1980?«

C — *Bundesfinanzhof's synspunkter*

Bundesfinanzhof bemærker, at der i hovedsagen opstår spørgsmål om fastlæggelsen af indholdet af bilaget til forordning nr. 1681/80 — og navnlig for så vidt angår fodnoten til bilaget — såfremt der foretages forudfastsættelse af eksportrestitutionen.

Om dette spørgsmål har Bundesfinanzhof fremsat følgende bemærkninger:

For det første kan bestemmelsen i bilaget til forordning nr. 1681/80 fortolkes på to måder. Efter den ene fortolkning foreskriver bestemmelsen anvendelse af den (ensartede) eksportrestitutionssats, der gjaldt for juli 1980; herefter udgjorde den forudfastsatte eksportrestitutionssats for den nævnte periode 9,798 — 2,055 = 7,743 ecu/100 kg (der ses herved bort fra reguleringen i for-

hold til den i udførselsmåneden gyldige tærskelpris, der ikke er omtvistet under sagen). Efter den anden fortolkning lægges til grund, at det nævnte beløb på 2,055 ecu/100 kg i henhold til forordning nr. 1681/80 alene skal fratrækkes, såfremt udførslen fandt sted i juli 1980, hvorved det er uden betydning, om der skete forudfastsættelse. Til støtte for denne sidste fortolkning har Bundesfinanzhof blandt andet henvist til en af de forordninger, der har afløst forordning nr. 1681/80, nemlig Kommissionens forordning nr. 562/86 af 28. februar 1986 om fastsættelse af de restitutionssatser, der fra den 1. marts 1986 skal anvendes for visse produkter fra korn- og rissektoren, der udføres i form af varer, som ikke omfattes af Traktatens bilag II (EFT L 55, s. 90). I henhold til noten til bilaget til nævnte forordning skal »dette beløb [det vil sige restitutionssatsen] nedsættes med den produktionsrestitution, der gælder for produktet på eksporttidspunktet«. Bundesfinanzhof har herved anført, at selv om der på den ene side ikke er noget holdepunkt for at antage, at man med forordning nr. 562/86 har villet ændre den hidtil gældende ordning — det må tværtimod antages, at man med forordningen har ønsket at tydeliggøre de tidligere bestemmelser — så kan det på den anden side heller ikke udelukkes, at denne nye bestemmelse ikke tilsigter at regulere det tilfælde, at der er sket forudfastsættelse af eksportrestitutionen for varer, for hvilke der kan ydes produktionsrestitution.

Bundesfinanzhof har dernæst anført, at sagsøgernes opfattelse endvidere finder støtte i artikel 5, stk. 2, femte afsnit, i forordning nr. 2682/72. Eftersom der ved artikel 1 i Rådets forordning nr. 1877/80 af 15. juli 1980 (EFT L 184, s. 13) med virkning fra den 1. august 1980 skete en nedsættelse af produktionsrestitutionerne (blandt andet for majs bestemt til stivelsesfabrikation, hvor satsen blev fastsat til 1,723 ecu/100 kg), opstår spørgsmålet, om denne bestemmelse er en »foranstaltning« med henblik på »at ændre... de på dette område gældende bestemmelser«, jfr. forordning nr. 2682/72. Ifølge Bundesfinanzhof indeholder bestemmelsens ordlyd intet, der taler imod denne opfattelse, så meget mere som ændringen i henhold til forordning nr. 1877/80 ikke vedrører anvendelsen af særlige pristilpasningsordninger.

Bundesfinanzhof har henvist til artikel 3, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2730/79, hvorefter det, hvis der er sket forudfastsættelse, er »udførselsdagen [der] lægges til grund ved bestemmelse af... de reguleringer, som restitutionssatsen i givet fald skal undergå«, og Bundesfinanzhof har i denne forbindelse bemærket, at det i artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2682/72 foreskrevne fradrag af produktionsrestitutionen muligvis kan anses for en regulering som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2730/79. Ifølge Bundesfinanzhof kan det heroverfor ganske vist anføres, at fradraget af den til enhver tid gældende produktionsrestitution ikke er en egentlig »regulering«, og at den anførte artikel i forordning nr. 2730/79 tværtimod kun omhandler de situationer, der også i fællesskabsbestemmelserne selv betegnes som »regulering«. Dette er for eksempel tilfældet i artikel 16, stk. 4, i forordning nr. 2727/75, hvorefter restitutionsbeløbet forudsættes »reguleret« i forhold til den i udførselsmåneden gyldige tærskelpris.

Bundesfinanzhof har endvidere i sine overvejelser inddraget artikel 1, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 1077/68 af 26. juli 1968 (EFT 1968 II, s. 360) [såvel som den tilsvarende bestemmelse i artikel 3, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 2007/75 af 31. juli 1975, (EFT L 203, s. 7)], som sagsøgerne har henvist til, og som har følgende indhold: »Fastsættes eksportrestitutionen forud, svarer restitutionsbeløbet til det i henhold til foranstående stykke beregnede beløb, med tillæg eller fradrag af den mulige forskel mellem den produktionsrestitution, som er blevet ydet i måneden for li-

censansøgningens indgivelse, og den produktionsrestitution, som er blevet ydet i udførselsmåneden«. Ifølge Bundesfinanzhof er de to nævnte forordninger ikke direkte anvendelige i sagen; ifølge retten ses det imidlertid ikke, hvorfor det her omhandlede tilfælde skulle behandles anderledes end de situationer, der omhandles i de nævnte forordninger, for så vidt angår den sats, der finder anvendelse ved fradrag af produktionsrestitutionen.

Bundesfinanzhof har endelig drøftet det af sagsøgerne fremførte anbringende om, at de varer, som de udførte i august og september 1980, blev fremstillet af majs, der først var overgået til toldkontrol efter den 1. august 1980, således at sagsøgerne herfor kun havde modtaget en produktionsrestitution på 1,723 ecu/100 kg i henhold til forordning nr. 1877/80. Bundesfinanzhof bemærker i denne forbindelse, at det i økonomisk henseende ikke giver mening, såfremt der i den foreliggende sag anvendes det større fradragsbeløb i henhold til forordning nr. 1681/80. Heroverfor kan det ganske vist anføres, at det altid vil følge af en forudfastsættelse, at det ikke er den »rigtige« sats, der finder anvendelse; modsat kan det atter hævdes, at forudfatsættelsen af eksportrestitutionen ikke nødvendigvis skal ske således, at også produktionsrestitutionen fastsættes på ansøgningstidspunktet.

D — *Skriftveksling*

1. Kendelsen fra Bundesfinanzhof er indgået til Domstolens Justitskontor den 10. april 1986.

2. I medfør af artikel 20 i Protokollen vedrørende Statutten for EØF-Domstolen er der den 26. juni 1986 afgivet skriftlige indlæg af revisionsappellanterne Maizena GmbH, Hamburg, m. fl. ved advokat Harald Schwartz, og den 27. juni 1986 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Bernhard Jansen, Kommissionens Juridiske Tjeneste.

3. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Ved beslutning af 3. december 1986 har Domstolen i henhold til procesreglementets artikel 95, stk. 1 og 2, henvist sagen til Tredje Afdeling.

II — Indlæg indgivet til Domstolen

A — *Sagsøgernes indlæg*

Sagsøgerne har gjort gældende, at det præjudicielle spørgsmål bør besvares bekræftende.

Det modsatte standpunkt, der hævdes af Hauptzollamt, Finanzgericht Hamburg og — foreløbig — af Bundesfinanzhof, er efter sagsøgerens opfattelse ikke holdbart, henset til at forordning nr. 1681/80 alene omfatter den normale eksportsituation, og ikke den situation, at der er foretaget forudfastsættelse af eksportrestitutionen. Forordningen fastsætter således ikke et fradragsbeløb på 2,055 ecu/100 kg, idet denne sats alene skal anvendes, såfremt eksporten faktisk har fundet sted i juli 1980.

Sagsøgerne er herefter af den opfattelse, at ved beregningen af eksportrestitutionssatsen for sorbitol, henhørende under pos. 29.04 C og pos. 38.19 T i Den Fælles Toldtarif, der i august — september 1980 inden for Fællesskabets toldområde blev fremstillet af majs, henhørende under pos. 10.05 B i Den Fælles Toldtarif, og derefter udført til tredjelande, fandt den produktionsrestitutionssats anvendelse, der gjaldt i udførselsmåneden, selv om der var sket forudfastsættelse af den eksportrestitutionssats, der gjaldt pr. 30. juli 1980.

Sagsøgerne har til støtte for deres opfattelse henvist til følgende bestemmelser.

1. I henhold til artikel 3, stk. 1, litra b), i Kommissionens forordning nr. 2730/79 af 29. november 1979 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (EFT L 317, s. 1) lægges udførselsdagen til grund ved bestemmelse af »de reguleringer, som restitutionssatsen i givet fald skal undergå, hvis restitutionen er forud fastsat«.

Ifølge sagsøgerne omfatter »reguleringer« i denne bestemmelses forstand ikke alene forskellene mellem tærskelprisen på tidspunktet for forudfastsættelsen og tærskelprisen i eksportmåneden, men tillige ændringer af produktionsrestitutionsbeløbet. Der er tale om to variable størrelser, som følgelig vil kunne begrunde, at en forud fastsat restitutionssats reguleres.

2. Ifølge sagsøgerne fremgår det klart af den femte betragtning til forordning nr. 1681/80, at man ved anvendelsen af artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2682/72 skal anvende den produktionsrestitutionssats, der gælder i udførselsmåneden.

3. Sagsøgerne har fremhævet, at nedsættelsen af produktionsrestitutionssatsen (til 1,723 ecu/100 kg) ved Rådets forordning nr. 1877/80 af 15. juli 1980 — om ændring af forordning nr. 2742/75 om produktionsrestitutioner i korn- og rissektoren (EFT L 184, s. 13) — er en foranstaltning, der har ændret de på dette område gældende bestemmelser, jfr. således artikel 5, stk. 2, femte afsnit, i forordning nr. 2682/72. Sagsøgerne har bemærket, at denne ændring — som med rette anført i forelæggelseskendelsen — ikke skete som led i anvendelsen af særlige pristilpasningsordninger.

4. Sagsøgerne har som supplement til de nævnte bestemmelser yderligere henvist til artikel 5, stk. 2, femte afsnit, andet punktum, i forordning nr. 2682/72. De her omhandlede faktiske omstændigheder, der figurerer som det andet alternativ i bestemmelsen, nemlig: »Såfremt sagsøgeren godtgør, at han har købt det pågældende basisprodukt til en pris, der begrunder krav om en højere restitution, reguleres den forud fastsatte restitutionssats dog på grundlag af den sidstnævnte pris...«, foreligger efter sagsøgernes opfattelse ubestrideligt i denne sag.

5. Sagsøgerne har endvidere henvist dels til de beslægtede — omend konkret ikke direkte anvendelige — bestemmelser i artikel 1, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 1077/68 af 26. juli 1968 om eksportrestitutioner for visse produkter forarbejdet på basis af korn og ris (EFT 1968 II, s. 360), dels til artikel 3, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 2007/75 af 31. juli 1975 om de særlige gennemførelsesbestemmelser for eksportafgiften for stivelsesholdige produkter (EFT L 203, s. 7); i henhold til disse bestemmelser skal der i den forudfastsatte eksportrestitution foretages fradrag for den produktionsrestitution, der gælder i udførselsmåneden. Sagsøgerne har i den forbindelse anført, at der ikke er nogen grund til, at der i en eksportsituation skulle gøres forskel mellem på den ene side varer, der er anført i bilag II, og på den anden side varer, der ikke er anført heri, for så vidt angår nedsættelsen af eksportrestitutionen med produktionsrestitutionen.

6. Sagsøgerne er endvidere af den opfattelse, at de, såfremt eksportrestitutionen nedsættes med den produktionsrestitution, der gjaldt den 30. juli 1980 (2,055 ecu/100 kg), vil blive udsat for forskelsbehandling og konkurrenceforvridning, hvilket er i strid med EØF-Traktatens artikel 3, litra f), og artikel 40, stk. 3.

Sagsøgerne har anført, at princippet om, at konkurrencevilkårene ikke må forvrides og skal være de samme for alle, indebærer, at

der alene kan være tale om at anvende produktionsrestitutionssatsen på 1,723 ecu/100 kg som fradrag i eksportrestitutionen. Det udførte parti sorbitol var nemlig fremstillet af majs, der var blevet stillet under toldkontrol fra den 1. august 1980, og der var herfor tildelt og udbetalt en produktionsrestitution på 1,723 ecu/100 kg. Såfremt der i forhold til sagsøgerne afregnes på grundlag af den højere produktionsrestitutionssats på 2,055 ecu/100 kg, betyder dette et tab på 9,14 DM / t majs (jfr. bilag 1 og 2 til sagsøgernes indlæg).

7. Sagsøgerne har endvidere henvist til Kommissionens forordning nr. 562/86 af 28. februar 1986. Den afløste forordning nr. 1681/80 og vedrører fastsættelse af de restitutionssatser, som fra den 1. marts 1986 skal anvendes for visse produkter fra korn- og rissektoren, der udføres i form af varer, som ikke omfattes af Traktatens bilag II.

I fodnote 1 i forordningens bilag, som angiver de gældende restitutionssatser, bestemmes: »Dette beløb nedsættes med den produktionsrestitution, der gælder for produktet på eksporttidspunktet«., Denne fodnote — som er gentaget uændret i Kommissionens forordninger nr. 898/86 af 26. marts 1986 (EFT L 82, s. 47) og nr. 1760/86 af 5. juni 1986 (EFT L 152, s. 32) — tydeliggør fodnoten i bilaget til forordning nr. 1681/80. Ifølge sagsøgerne er der ingen holdepunkter for at antage, at man med forordning nr. 562/86 har villet ændre den hidtil gældende ordning angående beregning af restitutionssatserne.

8. Sagsøgerne har endelig anført, at der først med Rådets forordning nr. 1009/86 af 25. marts 1986 om almindelige regler for produktionsrestitutioner i korn- og rissektoren (EFT L 94, s. 6) er givet hjemmel i fællesskabsretten til at forudfastsætte produktionsrestitutioner. Det fremgår heraf, at der indtil dette tidspunkt ikke fandtes nogen retlig hjemmel til at forudfastsætte produktionsrestitutionssatsen. Den opfattelse, at det var den pr. 30. juli 1980 gældende højere produktionsrestitutionssats på 2,055 ecu/100 kg, der skulle finde anvendelse, svarer imidlertid til, at man forudfastsætter produktionsrestitutionssatsen.

Sagsøgerne henstiller herefter, at det præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende.

B — *Kommissionens indlæg*

Kommissionen har anført, at det præjudicielle spørgsmål først kan besvares på grundlag af en undersøgelse af formålet med bestemmelserne om forudfastsættelse af eksportrestitutioner samt af, hvorledes ydelsen af produktionsrestitution for majsstivelse indvirker på systemet med eksportrestitutioner for produkter fremstillet af stivelse.

Kommissionen har for det første fremhævet, at formålet med systemet med forudfastsatte eksportrestitutioner er at give de erhvervsdrivende mulighed for på et tidspunkt før gennemførelsen af eksporten at lade eksportrestitutionen indgå i deres prisberegning som en fast størrelse; det er herved uden betydning, at visse af de størrelser, som indgår i beregningen af den restitution, der endeligt skal udbetales, fortsat er variable og varierer efter forholdene på det faktiske eksporttidspunkt.

Kommissionen har som eksempel henvist til de reguleringer af eksportrestitutionen, som kan foretages med hjemmel i artikel 3, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2730/79, og anført, at der hermed også generelt er givet mulighed for at tilpasse forudfastsatte eks-

portrestitutioner til prisudviklingen i Fællesskabet som bestemt inden for rammerne af de fælles markedsordninger; herved kan det tillige undgås, at ændringer i bestemmelserne på området fører til konkurrenceforvridninger.

Kommissionen har for det andet anført, at forudfastsættelsen af eksportrestitutionen ikke er til hinder for, at der tages hensyn til ændringer af produktionsrestitutionens størrelse inden for eksportlicensens gyldighedsperiode. Efter Kommissionens opfattelse følger dette for det første af artikel 5, stk. 2, femte afsnit, i forordning nr. 2682/72 og dernæst af den næstsidste betragtning til forordning nr. 1681/80 (ligesom af de enslydende betragtninger i de efterfølgende forordninger), hvor det udtrykkeligt anføres, at det er den i udførselsmåneden gældende produktionsrestitution, der skal fratrækkes i eksportrestitutionen. Kommissionen understreger, at forordning nr. 1681/80 og de efterfølgende forordninger (heriblandt forordning nr. 220/86) har den normale situation for øje, hvor beløbene for eksportrestitutionen og for produktionsrestitutionen vedrører samme periode, idet ændringer af produktionsrestitutionen tidligere forekom meget sjældent.

Kommissionen har imidlertid tilføjet, at det dog ikke er udelukket, at de førnævnte bestemmelser i forordningerne nr. 2682/72 og nr. 3035/80 vil kunne finde anvendelse, og at der følgelig skal foretages en tilpasning af den forudfastsatte eksportrestitution under hensyn til forskellen mellem de produktionsrestitutionssatser, der gælder på de respektive tidspunkter, såfremt produktionsrestitutionsbeløbet, som gældende på tidspunktet for forudfastsættelsen, undtagelsesvis er ændret på udførselstidspunktet. Kommissionen har i den forbindelse anført, at retten til en produktionsrestitution opstår på tidspunktet for forarbejdningen, og at beløbet følgelig fastsættes pr. dette tidspunkt [jfr. artikel 5, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 1570/78 af 4. juli 1978, (EFT L 185, s. 22)].

Kommissionen har endelig anført, at når man vurderer sagen på grundlag af de anførte betragtninger, fremgår det, at den laveste pris for majs til fremstilling af stivelse i den periode, hvor eksportlicensen med forudfastsættelse af 30. juli 1980 var gyldig, blev registreret den 30. og den 31. juli 1980, da produktionsrestitutionen udgjorde 2,055 ecu/100 kg. Den med dette beløb nedsatte eksportrestitution skal følgelig ikke reguleres i henhold til artikel 5, stk. 2, femte afsnit, første punktum, i forordning nr. 2682/72, eftersom den laveste pris allerede er lagt til grund.

Derimod finder Kommissionen, at der bør foretages en regulering i henhold til artikel 5, stk. 2, femte afsnit, andet punktum, i forordning nr. 2682/72, dersom sagsøgerne kan bevise, at de faktisk har måttet betale en højere pris for de af dem udførte varer som følge af, at de ikke modtog den produktionsrestitution på 2,055 ecu/100 kg majs, der gjaldt den 30. og den 31. juli 1980, men alene modtog den produktionsrestitution på 1,723 ecu/100 kg, der gjaldt fra den 1. august 1980. Efter Kommissionens opfattelse skal dette forhold bevises over for de nationale myndigheder eller retsinstanser.

J. C. Moitinho de Almeida
Refererende dommer